

Karl May:

Zaklad v Srebrnem jezeru.

(Dalje.)

»Prišla sva, da posvariva rafterje.«

»Nas —? Nam preti nevarnost?«

»Velika nevarnost!«

»Kaka —? Govori!«

»Tonkawa bo najprvo oskrbel konja in jedel, potem pa pripovedoval.«

Mignil je sinu, odšel je v gozd, sam pa si je vzel kos mesa in se ga lotil tako ravnodušno, kot da sedi doma v svojem wigwamu — šotoru —.

»Konja imata?« je vprašal Blenter. »Prijezdila sta? Ponoči — po temnem gozdu —?«

»Ali sta vedela, kje smo?«

»Vedela sva samo to, da delate ob Black bear riverju.«

»In vendar sta nas našla —?«

»Tonkawa ima oči in ušesa, rafterji pa so govorili glasno, da jih je bilo daleč slišati, tudi njihov ogenj sveti daleč v gozd. Zelo neprevidni ste, čisto lahko bi vas našli sovražniki!«

»Kaki sovražniki? Zive duše ni blizu, sami smo v teh krajih. In dovolj močni smo, da se ubranimo napadu.«

»Blenter se motil.«

»Kaj —? Tudi moje ime poznaš?«

»Tonkawa je stal tamle za drevesom in poslušal pogovor belokožcev ter čul tudi tvoje ime.«

»Sovražnik je blizu, praviš?«

»Če ga še ni, pa bo prišel. In če bodo rafterji neprevidni, jih lahko premeta tudi maloštevilni nasprotniki!«

Zamolkel topot kopit je zadonel v gozdu. Mali medved je privedel dva konja za povodec, ju privezal k drevesu, vzel nož, si nabodel izdaten kos mesa ter sedel.

Ko se je oče najedel, je obrisal nož v usnjate hlače in dejal:

»Tonkawa se je najedel. Pripovedoval bo in rafterji bodo kadili z njim pipo miru.«

»Povej predvsem, kako si zvedel za nas?«

»Od Črnega Toma.«

»Kje si ga srečal?«

»Na ognjenem canou, — parniku — ki je plaval po Arkansasu.«

Crni Tom ima denar pri sebi, trampci so zvedeli za tisti denar, šli so, da počakajo na njega in mu odvzamejo denar ter napadejo tudi vas.«

Drvarji so osupnili.

»Trampci —? Ni mogoče —! Tukaj ob Black bear riverju —? Veliki medved se moti!«

»Tonkawa se ne moti, natančno ve vse. Pripovedoval vam bo!«

Poročal je o svojem doživljanju na parniku, pa zamolčal junaštvo Malega medveda. Preponosen je bil, da bi se hvalil.

Napeto so ga poslušali. Pravil je tudi, kako je zasledoval trampe. Koj ko je Mali medved ugotovil, da so trampci ukradli veliki ladijski čoln in se prepeljali na nasprotni breg, sta oba izginila s krova, vzela mali čoln in veslala čez reko. Trampci so se seveda že pobrali, pa čoln sta našla. Prenočila sta na obali in poiskala drugo jutro sled. Zelo razločna je bila, šla je na sever proti Fort Gibsonu, pa se mu izognila, se obrnila na zapad ter krenila med Canadianom in Red forkom spet na sever.

Spotoma so trampci ponoči napadli vas rodu Creek in jim ukradli konje. Drugi dan sta srečala Tonkawa potujoče bojevnike rodu Choctow in kupila od njih dva konja. Za nakup konj predpisani indijanski obredi pa so trajali tako dolgo, da so ju trampci medtem prehiteli za cel dan. Prebredli so Red fork in se čez prerijo obrnili k Black bear riverju. In tam sta jih našla Tonkawa na jasi ob reki, pa jih nista utegnili zalezovati, pohitela sta dalje in poiskala rafterje, da jih posvarita.

Povest je seveda močno učinkovala. Pogasili so ogenj in govorili le še šepetaje.

»Kako daleč je do tabora trampov?« je vprašal Blenter.

»Pol ure.«

»Stari se je zavzel.«

»Ognja sicer ne morejo videti, pa navohali bi ga —.«

Res smo bili neprevidni! Kako dolgo že tabo-rijo tam?«

»Uro pred večerom so prispeli.«

»Gotovo so nas že iskali —. Nisi nič opazil?«

»Nisva ju utegnili opazovati, svetel dan je še bil in mudilo se nama je k vam, kajti —.«

Umolknil je in poslušal. In rahlo šepetaje je pravil:

»Veliki medved je opazil, da se je nekaj zgenilo za oglom tamle —. Tiho sedite in nič ne govorite! Tonkawa pojde, da vidi, kaj je.«

Pustil je puško pri ognju, legel in zlezal h koči. Rafterji so napenjali ušesa.

Deset minut je minilo in tedaj je odjeknil kratek, oster krik v temno noč, krik, ki ga pozna vsak westman, — smrtni krik človeka. In kmalu nato je stopil Veliki medved med rafterje.

»Oglednik trampov je bil,« je poročal.

»In si ga —.«

»Da. Pa najbrž sta bila dva. Drugi se bo vrnil in poročal.«

Brž se pripravite! Prisluskovat pojdemo!«

»Jako dobro! S teboj pojdem, pot mi boš kazal. Ne slutijo, da že vemo za nje, pogovarjali se bodo o svojih načrtih. Če prideva o pravem času, bova zvedela, kaj nameravajo.«

»Da! Ampak tiho in skrivaj morava oditi! Če je še drugi oglednik kje za kočo, bi opazil, da sva odšla. In pušk ne smeva vzeti s seboj, napoti bi nama bile.«

Pripravili so se. Rafterji so odšli v kočo, kjer jih nihče ni mogel opazovati. Blenter in Veliki medved pa sta neslišno zlezla okoli ogla.

Black bear river poteka na vzhodu države Kansas ob meji gričatega sveta, ki mu pravijo Rolling prairie — valovita prerija —. Grič za gričem se dviga, drug je drugemu podoben, doline jih ločijo. Valovita prerija je vodnata in obraščena z gozdovi, podobna je zelenemu valovitemu morju. Reka se je globoko zajedla v mehko zemljo, bregovi so visoki in strmi, gozdovi segajo mestoma trdo do vode. Divjačina je bilo svojčas mnogo v gozdovih ob Black bear riverju, dandanes pa je valovita prerija precej gostó naseljena in nedeljski lovci so divjačino močno iztrebili.

Od drvarske koče je bila napeljana po strmini k reki drča, po njej so spravljali rafterji les in ga na reki povezovali v splave. Podrasti na bregu k sreči ni bilo, vkljub temu pa ni bilo lahko najti poti po temnem gozdu. Blenter je bil star, izkušen westman, pa se je kar čudil Tonkawi. Držal ga je za roko in se neslišno pa obenem varno zvijsal med drevjem, kot da je svetel dan. Globoko spodaj je šumela reka in glušila neizogibno suštenje listja in pikanje suhljadi.

Četrť ure sta hodila po robu brega, ko se je spodaj ob reki zasvetilo.

»Trampci so prav tako neprevidni kakor rafterji!« je šepetal Indijanec. »Kurijo, kot da mislijo speči celega bivola! Rdeči bojevniki zakuri majhen ogenj, ki ne sveti daleč in ne daje dima.«

»Tamle spodaj so?«

»Da. Trdo ob reki.«

»Se bo dalo priti do njih?«

»Zelo lahko. Vodil bom belokožca po dolinici, ki sega k reki.«

Našla sta plitvo dolino, potočič se je vil po njej, gosto je bila zaraščena. Ob njegovem izlivu se je širila majhna jasa, posajena z grmovjem. Na njej je gorel močen ogenj.

»Zlezla bova k njim,« je dejal Veliki medved.

»Ne bodo naju opazili.«

Čudna ženska.

V Londonu biva stara gospodična Alice Morrison, ki strastno ljubi živali in si je zato pripravila v svojem stanovanju pravi živalski vrt. Ima 48 psov, 27 mačk, 17 opic, 100 različnih ptic, koko, zajce, 6 svinj, marčinke (netopirje) in še nekatere druge živali. Hraní jih tako dobro, da se često prejedó. Opoldne dobijo kokoši, pečenjak, ribe in še kako sladkarijo. Pozimi bivajo v toplih, zakurjenih sobah, katerih okna ne odpre nikdar, da se živali ne bi prehladile. Poset svoje hiše strogo prepoveduje, sicer pa, kot poročajo, ljudje sami bežijo pred njenim domom kot pred kugo.

Čuden denar.

Domačini na otoku Jap, ki spada k skupini Karolinov v Južnem morju, posedajo na celem svetu najbolj čuden denar. Ta denar je iz kamna in ima obliko koles, ki merijo v premeru po 4 m in tehtajo po več sto kg. Domačini puščajo denar pred vrati svojih koč, da vsakdo lahko presodi premoženje posostnika hiše.

Otok pijancev.

Vlada Novega Južnega Walesa v Avstraliji si je omislila za notorične pijance in ljubitelje mamili posebno krotljivo metodo: dva otoka ob severnem Zelandu jim je namenila kot poboljševalnico. Moški morajo tu izvrševati lažja poljedelska dela, ženske pa kuhati in šivati. Nadzorno službo vrši »Armada spasaa«. Ker ne pride niti kapljica pijače ali prašek mamila do internirancev, se morajo teh reči po sili odvaditi. Internacija traja leto dni, nato pride vsak še pod petletno strogo nadzorstvo. Če zapade zopet znova svoji strasti, ga pošljejo enostavno spet na otok.

Na južnem koncu

južnoameriške republike Čile ima najbolj suhi mesec 24 deževnih dni.

Vsako leto

odkrijejo 15.000 novih vist žuželk,

(Dalje sledi.)